

Poslovni vikend

PRVE DNEVNE POSLOVNE NOVINE U HRVATSKOJ

PETAK, SUBOTA, NEDJELJA 25.-27. SRPNJA 2025. • 3,00 € / 2,50 KM • WWW.POSLOVNI.HR • 5390

Poslovni dnevnik

Nikica Gabrić

Ugledni oftalmolog i poduzetnik o karijeri, usponima, strahovima i - filmovima

“
Bolnica
mora imati
menadžera,
a u državni
sustav nikad se
ne bih vratio

DAVOR PUKAVEC/PIXSELL

..... Pogled liderice Dijana Vettorelli, qohubs:

'Prestanimo popravljati
samo ljude, treba
mijenjati uvjete' str. 10

..... Travel&biznis Burak Baykan, Dogus grupa:

'Hrvatska se sad treba
usmjeriti na kvalitetu
ponude' str. 41

..... Ljudi i tri točkice Mojca Demeter, Atlantic grupa:

Šest mitova o ljudima i
kulturi koji nas koče - i
kako ih nadmašiti str. 24

..... Uređenje interijera Dizajn s potpisom - Lana Banely:

'Trendovi su poticajni,
ali najvažnija je
autentičnost' str. 44

Lifestyle by
Daniel Čečavac:
Bijelo zlato
Korčule - Čara i
Smokvica,
perjanice pošipa

Kocka leda, tihi partner
vašim koktelima - funkcija
mnogo važnija od hlađenja

Preporuka: Niccolò
Ammaniti, virtuoz
pripovijedanja

**Za Poslovni
vikend pišu:**

Miroslav Kuskunović, Siniša Malus, Marko List,
Ivan Malić, Nikola Pavešić, Ines Sabalić,
Romano Bolković, Monica Jakšić, Ana Blanquart...

ISSN 1845-576x

3 859893 354823

Nikica Gabrić

Ugledni hrvatski oftalmolog i
poduzetnik o karijeri, poslovanju,
zdravstvu, usponima, padovima i
- filmovima

Nikad se više ne bih
vratio u državni sustav,
a svaka bolnica mora
imati menadžera

Kliniku Svjetlost osnovao je
1998. godine, a do danas ju je
proširio na pet gradova i tri države

KONAČNO VIŠE NE PRIČAMO O PLAĆAMA LIJEČNIKA, ALI NEDOPUSTIVO JE I DA NETKO RADI ZA TRI VLASNIKA

ILIJA JANDRIĆ
redakcija@poslovnih.hr

sa mnom su od početka. Generacije se mijenjaju, različite su, a kad primite mladog čovjeka od 25-26 godina, glavni mu je motiv raditi nešto što voli. Ni novac ni išta drugo nije bitno. Kad nauče posao, postane im malo bitniji novac, pa im pomognete da kupe stan, auto, pa im onda pomognete da obave specijalizaciju, steknu doktorat, pa im poklonite službeni auto. Pokušavate ih vezati da bi što dulje ostali, zadržavate ih za sebe. Kad primim nekoga, kažem mu: 'Ja sam te primio dokle god želiš, do kraja. Sve dalje ovisi o tebi samome.' Ne treba ti nikakva veza. No, ljudi ipak odlaze, najčešće u inozemstvo. Ključ je upravljati njihovim očekivanjima i strahovima.

Koliko ukupno imate zaposlenih?

Pedeset i nešto doktora te još 120 srednjeg medicinskog osoblja, tehničkog ili inženjera... Dakle, 170 ljudi svaki mjesec prima plaću od mene, najviše u Zagrebu.

Spomenuli ste u jednom intervjuu da vam je mjesečno za plaće potrebno više od milijun eura...

I više.

Može li se to zaraditi na tržištu?

Apsolutno može, a puno stvari ljudima napravimo i besplatno, pogotovo djeci čiji roditelji nisu u mogućnosti platiti. Onda, recimo, ljudi koji su oftalmolozi - kako će oftalmologu naplatiti oftalmologu? Nekom drugom liječniku naplati se samo cijenu troška medicinskog materijala. Zapravo stvarate situaciju da ljudi, ako su zadovoljni, šire priču. Koliko god da ulažete u marketing, on samo kaže da vi postojite, ali ako nema osobnog iskustva - da netko kaže 'ja sam bio tamo, vidim dobro, sve je li-

jepo prošlo, bili su ljubazni...' - uzalud sve.

Dosta vas poznatih ljudi reklamira. Kako to? Plaćate li im ili su jednostavno zadovoljni uslugom?

Evo jedne tajne... Ljudi koji žele oglašiti da su se kod nas operirali mogu dobiti operaciju potpuno besplatno... Evo, recimo, Lepa Brena napravila je tisuće objava u kojima ističe da je zadovoljna pa su i drugi pacijenti rekli 'želim ići tamo'. Nju sam operirao u Novom Sadu, a ne u Zagrebu. Tu su i mnogi drugi ljudi, također pjevači... Operirao sam više od 100 tisuća očiju.

Ako sam dobro vidio, prva tako poznata pacijentica bila je Ivana Trump...

Ivanu Trump upoznao sam sasvim slučajno na izboru Miss Universe. Sjedila je do mene i tražila neke prospekte da vidi koja cura izlazi... Traži, ali ne vidi, pitam je: 'Imate nekih teškoća s vidom?' Kaže mi: 'Nekad sam operirala laserom oko, ali sad ne mogu više vidjeti dobro na blizinu.' I kažem joj da dođe kod mene da pogledam jer sam oftalmolog. I stvarno dođe sutradan s gospodinom Kraljevićem, pogleda u zgradu i upita 'tko je vlasnik ovoga', očekujući da je u pitanju neki fond ili banka. Kažem joj 'ja, s ovih deset malih debelih prstiju'. Impresioniralo ju je to. Naime, i ona je kao Čehinja za vrijeme nekog Svjetskog prvenstva ostala u Kanadi, upoznala Trumpa i spasila ga od propasti u jednoj fazi u životu posudivši novac od Kineza. Operacija je prošla super, bila je zadovoljna pa je poslala Armanda Assantea, Franka Nera, a bila je i Cassandra Gava koja je u 'Conanu Barbarinu' glumila vješticu. Tad je bila glumica, deset godi-

na poslije postala je producentica. Ona je dovela Tima Rotha i njegovu ženu. Tako da je, kako se kaže, usmena reklama najbolja reklama.

Vratimo se na početak. Godina je 1998., u dobi ste od 37 godina i odlučujete biti privatnik... Kako ste došli na ideju da ne radite u državnoj bolnici, nego idete privatno?

Dva puta sam bio politički podoban i dva puta nepodoban. Znači, u bivšem sustavu bio sam jedan od posljednjih predsjednika omladine Hrvatske i sustav mi je kao takav vjerojatno pogodio. U tom trenutku toga možda nisam bio svjestan, ali sam bio odličan student, jedan od najboljih u generaciji. Taman sam dobio specijalizaciju i onda 1990. pobijedi HDZ i ne žele me na Rebru. Jedva uđem u Sveti Duh i onda vidim da možete biti na ovoj strani i na onoj strani. Kad ste podobni, dobivate mrvice. Kad ste nepodobni, stojite i čekate u redu kad će se netko smilovati da vam nešto da raditi. Tada sam odlučio uzeti sudbinu u svoje ruke... Godine 2001., kada smo s ministrom Vlahušićem razdijelili državno od privatnoga, samo smo dvojica otišli raditi privatno - od svih doktora koji su radili, samo profesor Drinković i ja.

Trebaju li liječnici koji rade u državnim bolnicama raditi privatno? Ako trebaju, koliko sati? Ta polemika opet je u javnosti pa se najavljuju restrikcije za one koji imaju duge liste čekanja...

Nije lako donijeti odluku da se maknete u privatnike, treba ljudima dati priliku da vide mogu li. Ali, ta prilika ne može trajati dulje od godinu dana. Pitanje rada liječnika u dvostrukom odnosu prije svega je etičko, a ne materijalno. Zašto ne možete igrati ujutro u Hajduku, a popodne u Dinamu? Zašto ne možete ujutro biti sudac, a popodne pisati žalbe na svoju presudu? Znači, neke stvari su nepojive. Naravno, liječnici su vrlo kvalitetni i pametni ljudi i iznašli su 'rupice' da su u sustavu koji postoji na Zapadu pronašli neke stvari u kojima je to moguće, ali ni približno to nije moguće tako masovno kao što je kod nas i nije moguće da vi u državnom sustavu ne odradite svoj dio posla. Nema šanse da vas netko ujutro nade da radite, a trebali ste biti u bolnici. Gubite odmah posao. Kod nas ne postoje kontrole. Rukovođenje zdravstvenim sustavom teže je nego rukovoditi brodogradilištem.

Znači, pobornik ste toga da se ne može raditi u oba sustava?

SANDRA ŠIMUNOVIĆ/PIXSELL

Kad sam prije 45 godina vidio kako izgleda operacija oka, oduševio sam se da u oko možete intervenirati, rezati, šivati, ugrađivati leće, presađivati rožnice...

Ne može nitko raditi kod mene i u državnoj bolnici. Svi su isključivo kod mene.

Kolika je prosječna plaća vaših liječnika u Hrvatskoj?

Najmanja je 4000 eura neto, a može ići i do 15 tisuća.

Prošle godine liječnicima u državnim bolnicama napokon su povećane plaće. Daje li to nekih rezultata?

Sad se događa da se više se ne govori o plaći toliko. Međutim, ne možete raditi na tri mjesta, ne možete s tri vlasnika raditi. Zašto vi ne radite za tri studija? Kome odgovara da se u susta-

oznati hrvatski oftalmolog i poduzetnik dr. Nikica Gabrić kliniku Svjetlost osnovao je 1998. godine, a do danas ju je proširio na pet gradova i tri države - osim središnje klinike u Zagrebu, postoje još poliklinika u Splitu, dvije u Sarajevu te klinika u Budvi. Iz sustava javnog zdravstva otišao je još 2002. godine i kaže da se ne bi nikad vratio. Gostujući u podcastu "Poslovni svijet s Ilijom Jandrićem" dr. Gabrić otvoreno je govorio o svojoj karijeri, poslovanju, usponima i padovima, komentirao je probleme u zdravstvu te svoju pripadnost masonskom pokretu.

Kako je upravljati s toliko poliklinika i klinika u tri države?

Nije jednostavno. Najteže je raditi s ljudima jer su očekivanja vrlo različita. Sve doktore koje imam, ja sam i odškolvao,

Može, ali za to treba biti školovan. Drugo, mislite li da bi bi doktori trebali voditi bolnice? Je li dovoljno biti profesor jer profesor je znak da ste bili super nastavnik i super znanstvenik? Za voditi bolnicu potreban je super menadžer. To može biti liječnik, ali može biti i ekonomist. U svijetu je u većini slučajeva ekonomist glavni u bolnici, a doktor mu je prvi zamjenik. Tvrdim vam da od 64 bolnice, koliko ih je u Hrvatskoj, 62 ravnatelja ne znaju pročitati završni račun dobiti i većina je u jednoj stranci... Ja sam proizvod bivšeg socijalističkog sustava u kojem 50 posto mojih profesora nije bilo u Partiji, kao što ni 50 posto šefova klinika u to doba nisu bili članovi Partije. Znači, ako je vlast HDZ-ova ili SDP-ova, postavite svoje kadrove u upravu, ali, zašto bi i šef ginekologije, šef kirurgije, psihijatrije... trebao biti pripadnik neke stranke? To je želja za sveukupnom kontrolom društva.

Kako komentirate slučaj bivšeg ministra Beroša? Još je sve, doduše, u fazi optužnice...

Veća pogreška ministra (od kupnje preskupo uređaja, op.a.) je činjenica da je dopustio da se otkupi specijalizacija doktora za 7500 tisuća eura, nego što ga se tereti za korupciju za tih 25 tisuća. Ako se mogu otkupiti specijalizacije za 7500 tisuća eura, onda je sustav kapitulirao. Znači, za jednu bruto plaću vi idete raditi. To je najveća korupcija, to je izdaja na razini Pavelića ili kad prodate svoju domovinu.

Kad ste shvatili da morate biti i menadžer, ne samo liječnik u svojoj klinici?

Od prvog trenutka. Dakle, 1. veljače 2002., kada sa 40 godina uzimam svoju radnu knjižicu kao najmlađi profesor u zemlji bivše Jugoslavije. Svi su govorili da sam lud, ali uspijete kad vjerujete u sebe.

Jeste li ikad htjeli odustati?

Ne, nikad ne bih odustao i nikad se ne bih vratio u državni sustav. Što znači kad ste u Americi specijalizant? Dignete 500 tisuća eura da uložite u svoje obrazovanje. Idete s istoka na zapad zemlje, plaćate si školovanje i krvavo se borite da naučite što više, da biste onda sa 40-45 ili 50 mogli vratiti kredit i postati netko tko dovoljno zarađuje, a mi u ljude ulažemo novac i pustimo ih da odu. Je li to normalno?

Kako ste 1979., došavši iz Metkovića u Zagreb, uopće izabrali studij? Znam da vas je primarno zanimala psihologija...

“

Tvrdim vam da od 64 bolnice, koliko ih je u Hrvatskoj, 62 ravnatelja ne znaju pročitati završni račun dobiti

Primarno me zanimala astronomija. U to doba pojavile su se prve knjige o svemiru i to mi je izgledalo čudesno, ali sam pomislio 'pa gdje ću to naučiti'. Onda su me zanimali ljudski odnosi - zašto su ljudi takvi, zašto se mijenjaju, zašto lažu? Pa sam, potaknut američkim filmovima, odlučio da me zanima psihologija, mislio sam biti odvjetnik. Onda sam shvatio da odvjetnik u socijalizmu radi u poduzeću, piše ugovore i da nema rasprava u kojima on drži velike govore. Nakon toga ipak sam odlučio da idem na medicinu. Sestra mi je studirala i završila medicinu, psihijatrija je.

Kako dolazi do oftalmologije?

Uvijek sam mislio da ću biti neurokirurg, kardiokirurg... Na četvrtoj godini asistirao sam profesor Borku Ivaniševiću i mnogim kirurzima. Stojite na kuki, leđa ukočena, bole, otpadaju... Odem snimiti kralježnicu i kaže mi profesor 'tebi kliže peti lumbalni kralježak prema naprijed, nikad nećeš moći stajati u operacijskoj sali'. Svijet mi se srušio. Tada sam upoznao profesora Čupaka na jednom vijeću kao studentski predstavnik, kad sam predlagao promjenu nastavnog plana - to se prvi put dogodilo... Kaže profesor Čupak svojoj supruzi 'ovaj dečko je strašan, htio bih ga za asistenta'. Meni se činilo da to nije za mene, ali kad sam tada, prije 45 godina, vidio kako izgleda operacija oka, oduševio sam se da u oko možete intervenirati, rezati, šivati, ugrađivati leće, presađivati rožnice, to mi se učinilo lijepim.

Je li točno da vam je velik motiv kad ste dolazili iz Metkovića u Zagreb bio - strah od neuspjeha?

Najveći. Metković je imao deset tisuća stanovnika. Ode te studirati u Zagreb, ne završite prvu godinu, ne završite drugu i vratite se u Metković, idete u Razvitak raditi kao referent. Pišete neki papir, prenosite s lijeve strane stola na desnu. Taj strah

vu radi u dvojnem radnom vremenu? Odgovara vlasnicima sustava jer nemaju dovoljno doktora. Najveće bolnice u Hrvatskoj nemaju svoje doktore, izuzev nekih, nego dolaze raditi popodne, a je li to u dva, četiri, deset ili dvanaest? Ne možete to pustiti na dobru volju, dobra volja jednako je anarhija...

Kakva bi zdravstvena reforma trebala Hrvatskoj?

Najprije, moramo reći da zdravstvo u Hrvatskoj zaslužuje solidnu trojku, a najveći su problemi u najvećim gradovima. Zdravstvo u manjim sredinama manje-više dobro funkcionira.

Ali, sve su najveće i najkvalitetnije bolnice u četiri najveća grada...

Tako je, ali to vam govori da ima viška ljudi, da ljudi ne obavljaju svoj posao. Govori se da nedostaje ljudi... Nedostaje kad najprije gledate statistički. Jamčim vam da u Zagrebu više od 30 posto ljudi radi manje od 50 posto radnog vremena. Govorim o liječnicima, ne o sestrama. Usto, imate i drugi problem - 80 posto plaće dobiju od fakulteta i 80 posto plaće od bolnice. Vi ih tražite u bolnici, oni su kao na fakultetu i obrnuto. Najveći je problem što ti sveučilišni profesori ne rade svoj posao, pogotovo ne oni u bolnicama. Angažiraju asistente.

Dakle, ne drže predavanja, ne rade sa studentima. Postoji usto i zavjera šutnje. Neću te dirati ako ti nećeš dirati mene.

Neki smatraju da se pogoduje upravo privatnom zdravstvu jer sve ide u smjeru privatizacije...

Prema meni nema pogodovanja jer ništa ne radim s HZZO-om. Ali, treba odati priznanje i određenim ljudima koji su kupili nove tehnologije i s novim aparatima postali prvi, definirali neke nove standarde. Jedan od tih standarda su neke od privatnih bolnica.

Država ne može kupiti taj isti aparat?

da morate uspijati snažan je pokretač.

Nakon Saveza socijalističke omladine još jednom ste se okušali u politici... Bio je to onaj Nacionalni forum 2014. s kojim ste izašli na europske izbore. Bilo je nekih 22 tisuće glasova...

Da, nekih 2,6 ili 2,8 posto smo dobili, a da ste me pitali, okladio bih se sa 100 tisuća eura da ću dobiti 100 tisuća glasova. Toliko ljudi sam znao, toliko ih operirao... Sa mnom su bili ljudi dobrih biografija koji nikad nisu bili političari. Napravio sam pogrešku, iako ni danas ne mislim da je bila pogreška, mada se pokazala takvom - uzeo sam gospodu Jadranku Kosor kao premijerku koja nas je uvela u Europu i napravila je puno dobrih stvari. Mislio sam da ću izborom Jadranke Kosor pokriti dio biračkog tijela. Kažemo 'ajmo mi ljudi centra zajedno sjesti oko stola, dogovoriti se u čemu se slažemo, a stvari oko kojih se ne slažemo naučit ćemo dogovarati naknadno'. Ma kakvi. Lijevi su mi zamjerili da nisam dovoljno lijevi, desni da nisam dovoljno desni i to je bio takav fijasko za mene. Šest mjeseci mi je trebalo da se oporavim. Rekao sam: nikad više.

Zanimljivo je da ste Nacionalni forum osnovali kao stranku 2013. Prije toga je postojao kao 'think tank'. Još 2011. upozorili ste što nas očekuje... Već je tada bio izražen problem demografije, da bismo, evo, danas ustanovili da imamo milijun stanovnika manje nego tada. Je li sada prekasno za ikakve mjere?

Što bih ja napravio... Prije svega, bih težio da uzmem dobre i sposobne ljude iz regije. Znači, brojni Makedonci, Albanci, Srbi ili ljudi iz BiH rado bi živjeli u Hrvatskoj. Dakle, imam ljude svih nacija, ali bilo je jako teško dobiti dozvole za njihov rad...

Nije li sad to olakšano?

Ne, ne, ne... Vratimo se na bit priče, a to je da su oni morali predugo čekati. Onda bi oduštaljali i odlazili u Njemačku. Ali, kao pojedinac ipak sam uspio zadržati deset ljudi. Zamislite koliko je bilo kompanija koje su mogle zadržati inženjere, pravničke, profesore... Nemam ništa protiv Nepalaca, da se razumijemo, nemam nikakav problem s bojom kože, nacionalnosti, seksualnosti... Međutim, mogli smo bolje iskoristiti taj potencijal bazena kojemu smo pripadali. Kad primite jednog Makedonca, on će za 30 ili već za deset godina imati dijete koje će ići u Hrvatskoj u školu i bit će praktično Hrvat. Pa pogledajte imena ulica kojima danas hodamo, koja su

to sve strana imena i koliko su ti ljudi pomogli unaprijediti Hrvatsku. Hrvatska ima pogodnost da je Florida ovog dijela Europe. To ljudi nisu mogli shvatiti. Ne možete bazirati razvoj samo na položaju i ljepoti. Jesmo li razvili drvenu industriju, financijsku ili informatičku industriju? Svi bi bili rentijeri, svi bi iznajmljivali sobe tri mjeseca.

Čini se da se baš po tom pitanju sve više ljudi u Hrvatskoj klasno dijele, na one koji žive od nekretnina i ove druge koji jedva mogu kupiti nekretninu, podstanari su...

Ja sam bio socijalist, a vi ste i danas socijalist! Mislim da je socijalizam kao ideologija pozitivan. Mi smo se odlučili za kapitalizam i demokraciju, ali ne možete stalno pomagati slabije.

Nije normalno da imamo cijene veće nego Njemačka, a plaće manje...

Zašto sada propada automobilska industrija u Europi... Jednostavno je, cijena rada na Zapadu je 100 ili 80 eura na sat. Za osam sati radnik košta 640 eura na dan. Cijena sata u Kini je za cijeli dan 200 eura. Oni imaju jeftiniju radnu snagu. Osim toga, Kina je razvila robote. Roboti su napravili nove robote i oni uopće ne trebaju radnika. Robot proizvodi, ne ide na godišnji, bolovanje, ne ide na porodiljni. Kad se pokvari jednom ili dvaput godišnje, popravke ga i robot radi. Znači, Europa je postala kao bivša Jugoslavija. Previše socijalna i previše dijeli slabijima. Nema natjecanja. Najzdravije društvo u Europi je švedsko ili nordijsko. Visok stupanj kul-

ture, tržišna ekonomija, socijalna odgovornost i rasna, spolna i svaka druga tolerancija.

Poznat je i vaš društveni angažman. Jedan ste od rijetkih koji ste javno rekli da ste mason. Koliko vam je to stvorilo problema?

Malo sam problema imao, s nekim primitivnim naznakama. Da vam kažem što su masoni... Masoni su ljudi, elita. Ne možete postati mason, a da niste u nečemu jako dobri. Dakle, morate biti na dobrom glasu, a kad taj dobar glas imate, obilježava vas nešto iza vas, primjerice, kad mene napadaju, nađu mi da sam bio u Partiji. Eto, jesam i što sad! Sve što je stvoreno u Zagrebu napravili su masoni. Naš moto je 'Ordo ab chao' - iz kaosa redom stvarati red pravednosti i graditi. U Njemačkoj, Engleskoj i u Francuskoj biti mason sasvim je normalna stvar.

Postoji li neka obveza da jedni drugima pomažete? Jeste li tu imali poslovne koristi?

Kod nas je sve propisano. Kad radite poslove s nekim masonom, morate određeni dio novca dati za organizaciju. Ako se čovjek u tome ogriješi, imamo svoj časni sud i dobije šest mjeseci suspenzije.

Je li to samo još jedan lobi? Guranje svoga, kao što se guraju stranački članovi...

Ni govora. To je najstrože zabranjeno i kažnjivo protežiranje.

Možete li pojasniti koliko u Hrvatskoj ima loža? Koliko ima masona?

Ljudi koji su bili u bivšoj, Velikoj loži Jugoslavije, nama su do-

“Energiju crpim iz sebe. Ne moram voziti neki Mercedes da bih se osjećao dobro ili nositi Rolex, presađivati kosu... To je kao sat... Koliko ljudi ste u stanju pokrenuti?”

nijeli svjetlo i s time smo formalno-pravno bili regularna loža. Poslije se pokazalo da su oni imali i neke druge interese i mi smo se od njih odmaknuli i napravili samostalnu ložu koja je pod Velikom ložom Francuske i punopravni smo članovi svih tijela asocijacije udruženja koji su vezani za tu ložu. Isto tako, postoji velika loža Engleske gdje Englezi kažu da su samo oni pravi. Tko je izgradio Kip slobode? Francuzi. I sad ćemo mi reći da francuski masoni nisu pravi. U podnožju Kipa imate pločicu na kojoj piše da su ga izgradili Francuzi. U Hrvatskoj ima oko 1200 masona.

Nije li ipak riječ o pomalo zastarjeloj organizaciji? Tamo nema mjesta za žene...

Francuzi su bili nešto svjesniji nego konzervativni ljudi koji su prije vodili masonstvo pa su napravili muško-ženske lože. U ovom trenutku smatram da naše društvo nije još sazrelo za to, ali mislim da je ženama mjesto u ložama.

Odakle crpate snagu? Poznati ste po energiji i karizmi...

Energiju crpim iz sebe. Ne moram voziti neki Mercedes da bih se osjećao dobro ili nositi Rolex, presađivati kosu... Ja sam siguran s onim što nosim u sebi, siguran sam da to može privu-

ći ljude i da ih može pokrenuti. Jeste li veliki ili mali kotač u životu? To je kao sat... Koliko ljudi ste u stanju pokrenuti? Koliko ljudi vas je spremno slijediti u nečemu? Koliko je ljudi u stanju ostati s vama kad vam ne ide dobro? Tada vidite koliko ste veliki ili koliko niste...

Što nam donosi razvoj umjetne inteligencije? Za vas mi je, primjerice, u nizu točnih dala i jedan netočan podatak... Nije savršena.

Umjetna inteligencija donosi dobrobit. Jesmo li u stanju to spoznati? Kad je Nobel izmislio dinamit, on se mogao koristiti u dobre i u loše svrhe. Kad je nuklearna energija izmišljena, mogla se koristiti u dobre i loše svrhe. Uglavnom se koristi u dobre. Ljudska savjest i svijest upravljala je time, kao i sada u slučaju umjetne inteligencije.

Hoće li pomoći da više bolesti bude izlječivo?

To je poanta. Umjetnu inteligenciju stvorio je čovjek u želji da popravi naše ponašanje. Hoćemo li u tome uspjeti? Vjerujem da hoćemo i da nećemo postati roboti ili da će se dogoditi da će roboti odlučivati.

Volite se upuštati uz dobar film... Koja biste tri naslova izdvojili?

Recimo, 'Profesor i ludak' pa onda 'Patriot' koji je vrlo zanimljiv film, također s Melom Gibsonom pa 'Da Vincijev kod'...

Eto, nešto o tajnim organizacijama o kojima smo pričali...

Tu ima vrlo zanimljivih povijesnih i kulturnih stvari, gdje možete nešto naučiti, a ne samo tri š: 'šerif, šora i ševa'.

Kad biste mogli pozvati na večeru tri osobe, žive ili mrtve, tko bi to bio i o čemu biste razgovarali?

Pozvao bih najprije svoje roditelje i svoga učitelja profesora Čupaka, koji me uputio u život, da s njima prođem nakon 40-ak godina dokud sam stigao.

Kako gledate na to dokud ste stigli? Jeste li zadovoljni kad podvučete crtu?

Kad sam kao mali provincijalac iz Metkovića krenuo, ni zamisliti nisam mogao da bih mogao stići ovdje gdje sam stigao. Apsolutno sam zadovoljan. Kad bih ponavljao, ne bih puno toga mijenjao u svom životu.

Zdravstvo u Hrvatskoj zaslužuje solidnu trojku, a najveći su problemi u najvećim gradovima, kaže Gabrić